

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2014/0486 van 15 juli 2014
in de zaak 1011/0215/SA/8/0184

In zake:

mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Luc BIJNENS
kantoor houdende te 3600 Genk, Grotestraat 119
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **LIMBURG**

vertegenwoordigd door:
mevrouw [REDACTED]

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 29 oktober 2010, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Limburg van 30 september 2010.

De deputatie heeft het administratief beroep van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heusden-Zolder van 7 juni 2010 ingewilligd.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het plaatsen van een hob unit als rokersruimte.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De Raad heeft met het arrest van 1 oktober 2013 met nummer S/2013/0224 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De behandeling van de vordering die initieel aan de eerste kamer werd toegewezen, werd op 4 februari 2014 aan de achtste kamer toegewezen.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 25 februari 2014, waar de behandeling van de vordering tot vernietiging op verzoek van de verzoekende partij, met instemming van de verwerende partij, naar de openbare terechtzitting van 25 maart 2014 is verdaagd.

De partijen zijn uitgenodigd voor de openbare terechtzitting van 25 maart 2014, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Geert DE WOLF heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sanne STOCKBROECKX die loco advocaat Luc BIJNENS voor de verzoekende partij verschijnt, mevrouw ████████ die voor de verwerende partij verschijnt, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. FEITEN

Op 12 april 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heusden-Zolder een aanvraag in voor een tijdelijke stedenbouwkundige vergunning voor het plaatsen van een hob unit als rokersruimte.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Hasselt-Genk', vastgesteld bij koninklijk besluit van 3 april 1979, in woongebied gelegen.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, evenmin binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Over de aanvraag wordt er geen openbaar onderzoek gehouden.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heusden-Zolder verleent op 7 juni 2010 een tijdelijke stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij. Het college motiveert zijn beslissing als volgt:

“ ...

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

Overwegende dat deze hobunit enkel aanvaardbaar is als een tijdelijke oplossing in het kader van de veranderende wetgeving betreffende het rookverbod in horecazaken; dat deze hobunit tevens gedeeltelijk op het perceel van de burens gelegen is; dat de burens tekenden voor akkoord;

Overwegende dat de hobunit onttrokken is van het zicht en achter de kantine gelegen is;

dat het straatbeeld niet wordt aangetast;

Algemene conclusie

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de aanvraag in overeenstemming is met de wettelijke bepalingen inzake ruimtelijke ordening, alsook dat het voorgestelde ontwerp bestaanbaar is met de goede plaatselijke ordening en met zijn onmiddellijke omgeving.

(...)

VOORWAARDEN

- *Deze vergunning blijft slechts 5 jaar geldig. Uiterlijk op 31 mei 2015 moet de hobunit verwijderd zijn...”;*
...

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar tekent tegen die beslissing op 5 juli 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 6 september 2010 om dit beroep in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 14 september 2010 beslist de verwerende partij op 30 september 2010 om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Overwegende dat overeenkomstig het goedgekeurd gewestplan de aanvraag gesitueerd is in een woongebied; dat de woongebieden, overeenkomstig artikel 5 § 1.0 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, bestemd zijn voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven;

Overwegende dat ter plaatse geen specifieke voorschriften van een goedgekeurd ruimtelijk uitvoeringsplan of een bijzonder plan van aanleg of een verkaveling van toepassing zijn; dat de vergunning, overeenkomstig artikel 19 van bovenvermeld koninklijk besluit van 28 december 1972, ook al is de aanvraag niet in strijd met het gewestplan, slechts kan afgegeven worden zo de uitvoering van de handelingen en werken verenigbaar is met de goede plaatselijke ordening;

(...)

Overwegende dat door het college van burgemeester en schepenen een tijdelijke vergunning tot 31 mei 2015 verleend werd voor een hobunit tegen een bestaande kantine bij een visvijver;

dat deze hobunit dienst moet doen als rookkamer voor de bezoekers van de kantine;

Overwegende dat artikel 4.6.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening in de mogelijkheid voorziet om een tijdelijke vergunning te verlenen; dat de Memorie van Toelichting bij dit artikel stelt: “...De voorgestelde bepaling heeft uiteraard niet de bedoeling om elke bouwvergunning systematisch aan een termijn te koppelen ; de limitering dient eerder een uitzondering te blijven...”;

Overwegende dat, gelet op het uitzonderlijk karakter van de tijdelijke stedenbouwkundige vergunning, hiermee dus omzichtig moet worden omgegaan;

Overwegende dat uit het gemeentelijk dossier nergens blijkt dat er een definitieve oplossing in de vorm van een esthetisch verantwoorde uitbreiding van de kantine voorgesteld wordt;

dat een hobunit een ontsierend element is dat de omgeving ruimtelijk bezwaart; dat een tijdelijke vergunning dan ook slechts verleend kan worden als er concrete gegevens kunnen aangebracht worden waaruit blijkt dat de hobunit daadwerkelijk slechts een tijdelijk karakter zal hebben;

dat het rookverbod niet kan aangegrepen worden als argument om deze constructies tijdelijk te vergunnen zonder dat in een definitieve oplossing wordt voorzien;

Overwegende dat los van voormelde bezwaren er tevens onduidelijkheid blijkt te bestaan omtrent de vergunde toestand van de kantine;

dat in het beroep van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar gesteld wordt: "...De vergunningstoestand van de bestaande kantine is onduidelijk. Er zijn geen recente vergunningen op dit perceel gekend. Er worden hieromtrent ook geen bewijzen bijgebracht, noch omtrent de vergunning van het gebouw op zich, noch omtrent de bestemming ervan. Het uitbreiden van niet vergunde situaties kan niet aanvaard worden...";

Overwegende dat in de gemeentelijke vergunningsbeslissing vermeld wordt dat op 19 mei 1989 een bouwvergunning werd verleend voor het aanleggen van een forellenvijver en het verbouwen van een koestal tot kantine;

Overwegende dat uit het archief van het provinciebestuur blijkt dat in 1989 inderdaad een bouwvergunning werd afgeleverd na een besluit van de minister houdende verwerping van het beroep van de gemachtigde ambtenaar tegen een beslissing van de deputatie houdende verlening van een bouwvergunning voor het aanleggen van een forellenvijver en het verbouwen van een stal tot kantine;

Overwegende dat uit de door aanvrager bijgebrachte stukken in huidige aanvraag niet kan opgemaakt worden in hoeverre de kantine afwijkt van de vergunning die in 1989 werd verleend; dat de voorliggende grondplannen alleszins niet gelijk zijn aan de grondplannen die in 1989 vergund werden; dat de bezwaren in het beroepschrift van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar dan ook bijgetreden kunnen worden;
...

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat de tijdigheid van het beroep betreft

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt niet wanneer de verwerende partij de bestreden beslissing aan de verzoekende partij heeft betekend. Het dossier bevat enkel een afschrift van een zendingsbrief van 1 oktober 2010, zonder bewijs van een aangetekende zending.

De verwerende partij heeft de bestreden beslissing op 30 september 2010 genomen. Het verzoekschrift is met een aangetekende brief van 29 oktober 2010 ingediend. Alleen al daaruit

blijkt dat het beroep binnen de door artikel 4.8.16, §2, 1°, a VCRO bepaalde vervalttermijn van dertig dagen is ingediend.

B. Ontvankelijkheid wat het belang van de verzoekende partij betreft

De verzoekende partij beschikt als aanvrager van de door de bestreden beslissing geweigerde stedenbouwkundige vergunning op grond van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 1° VCRO over het rechtens vereiste belang bij haar beroep.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging – enig middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij ontleent een 'eerste' middel, wat het enige middel blijkt te zijn, aan de schending van de 'redelijkheidplicht en de zorgvuldigheidsplicht, zijnde algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel luidt als volgt:

" ...

Het eerste middel is gebaseerd op de schending van de redelijkheidplicht en de zorgvuldigheidsplicht, zijnde algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de als motieven opgegeven feiten werkelijk bestaan en op zich rechtens relevant zijn, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de beslissing welke op grond ervan genomen is. (R. v. St. nr. 47.148, 3 mei 1994, Arr. R.v.St., 1994)

Er is schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing genomen wordt op grond van de motieven die weliswaar rechtens relevant , aanvaardbaar en feitelijk juist zijn, maar waartegenover hetgeen beslist is in een kennelijke wanverhouding staat (R.v.St., nr. 46.329, 1 maart 1994, T. Gem., 1995, 143, Arr. R.v.St., 1994)

Het is niet voor betwisting vatbaar dat verzoekster in het kader van de veranderde wetgeving omtrent het rookbeleid maatregelen dient te nemen teneinde hieraan tegemoet te komen.

Aangezien er in de kantine niet meer gerookt kan worden, dient verzoekster een ander lokaal hiertoe in te richten.

Gelet op het feit dat de wijzigende wetgeving reeds toepassing vindt, dient verzoekster een voorlopige oplossing te bieden aan de rokers.

Een hobunit is hiertoe dan ook de gepaste oplossing. In de hobunit kunnen de rokers veilig en overeenkomstig de wettelijke bepalingen roken. Bovendien zou het allerminst ernstig zijn als de rokers zich steeds naar buiten dienen te begeven om daar te roken.

Zulks zou niet fair zijn tegenover hen en zou zulks eveneens een inkomstendaling voor verzoekster met zich meebrengen, hetgeen uiteraard niet wenselijk is.

Verzoekster meent dat de veranderde wetgeving omtrent het rookbeleid geen ernstig nadeel mag toebrengen aan horeca-uitbaters, te meer daar er in casu maatregelen werden getroffen door verzoekster dewelke een oplossing bieden voor dit probleem.

Anders oordelen maakt volgens verzoekster een schending uit van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster ziet dan ook werkelijk niet in waarom de vergunning voor de hobunit is vernietigd, te meer daar het college van burgemeester en schepenen tot volgende vaststellingen komen:

“

Waterparagraaf

Overwegende dat het voorliggende project een beperkte oppervlakte heeft en niet gelegen is in een recent overstroomd gebied of een overstromingsgebied, zodat in alle redelijkheid dient geoordeeld te worden dat geen schadelijk effect wordt veroorzaakt.

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

Overwegende dat deze hobunit enkel aanvaardbaar is als een tijdelijke oplossing in het kader van de veranderende wetgeving betreffende het rookverbod in horecazaken;

Dat deze hobunit tevens gedeeltelijk op het perceel van de burens gelegen is; dat de burens tekenden voor akkoord;

Overwegende dat de hobunit onttrokken is van het zicht en achter de kantine gelegen is; dat het straatbeeld niet wordt aangetast.

..”

Elke redelijke en zorgvuldige overheid kan dan ook niet anders dan oordelen dat de oorspronkelijke aanvraag van verzoekster gunstig dient beoordeeld voor het plaatsen van een hobunit, te meer daar deze vergunning in tijd beperkt is en alsdan tegemoet komt – bij wijze van voorlopige maatregel- aan de veranderde wetgeving.

...”

2.

De verwerende partij repliceert daarop als volgt:

“ ...

1 De verzoekende partij werpt de schending op van twee algemene beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij is van oordeel dat ons college onredelijk en onzorgvuldig zou gehandeld hebben door geen rekening te houden enerzijds met het feit dat de verzoekende partij via het plaatsen van de hob-unit tegemoetkomt aan de veranderde wetgeving omtrent het rookbeleid en anderzijds met de vaststellingen van het college van burgemeester en schepenen van Heusden-Zolder omtrent de inpasbaarheid van de hob-unit in de omgeving.

2 Als reactie hierop wenst ons college allereerst te herhalen waarom de bestreden beslissing werd genomen. Het door de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar ingestelde beroep werd ingesteld op basis van volgende motivering:

(...)

3 Ons college meent op basis van deze motivering in alle redelijkheid en volkomen terecht tot de conclusie te zijn gekomen dat de door mevrouw Irène Boermans

gevraagde vergunning in casu niet kon worden verleend. Ons college heeft door de vergunning te weigeren niet onredelijk of onzorgvuldig gehandeld. Zoals blijkt uit de bovenvermelde motivering, heeft ons college er rekening mee gehouden dat de verzoekende partij door het plaatsen van de hob-unit wenst tegemoet te komen aan de regelgeving in verband met het roken in horecazaken. Maar om een vergunning te krijgen, moet de voorgestelde oplossing ook voldoen aan de regelgeving inzake ruimtelijke ordening. Uit de motivering blijkt duidelijk waarom de huidige aanvraag van de verzoekende partij niet positief kan worden beoordeeld. De verzoekende partij kan dan ook niet op geloofwaardige wijze beweren dat ze niet inziet waarom de door het college van burgemeester en schepenen van Heusden-Zolder verleende vergunning voor de hob-unit is vernietigd. De motivering van het bestreden besluit is ter zake voldoende duidelijk. In haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij niet in op deze motivering. Zij verwijst ter zake enkel naar de motivering van het college van burgemeester en schepenen van Heusden-Zolder op basis waarvan de vergunning in eerste aanleg werd verleend. Ingevolge de devolutieve werking van het administratief beroep is ons college echter niet verplicht de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van Heusden-Zolder te volgen. Wanneer ons college oordeelt in hoger beroep, wordt aan ons college dezelfde beoordelingsbevoegdheid toegekend als die waarover het college van burgemeester en schepenen beschikt. Dit is één van de wezenskenmerken van het georganiseerd administratief beroep, met name dat bij het behandelen van zulk beroep de aanvraag in haar volledigheid, en dus zowel ten aanzien van de rechtmatigheid als ten aanzien van de opportuniteit, wordt onderzocht. Een administratief beroep heeft dus tot noodzakelijk gevolg dat de aanvraag in haar geheel opnieuw wordt onderzocht. De beroepsinstantie is hierbij niet gebonden door de motivering vervat in de beroepen beslissing. Ingevolge de devolutieve werking van het georganiseerd administratief beroep doet de beroepsinstantie uitspraak op grond van een eigen beoordeling van de aanvraag. Ons college beschikt, wat de beoordeling van de verenigbaarheid van het aangevraagde met een goede ruimtelijke ordening betreft, over een ruime appreciatiebevoegdheid. Het loutere feit dat het college van burgemeester en schepenen van Heusden-Zolder een andere mening heeft omtrent de inpasbaarheid van de hob-unit in de omgeving, maakt de beslissing van ons college niet onredelijk of onzorgvuldig. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat ons college onredelijk of onzorgvuldig zou geoordeeld hebben door op basis van de motieven van de bestreden beslissing de vergunning te weigeren.

...

3.

In haar wederantwoordnota voegt de verzoekende partij niets inhoudelijks toe.

Beoordeling door de Raad

1.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de aanvraag van de verzoekende partij niet verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening zoals bedoeld in artikel 4.3.1, § 1, eerste lid, 1°, b VCRO. Luidens artikel 4.3.1, §1, eerste lid, 1°, b) VCRO wordt een vergunning onder meer geweigerd als de aanvraag onverenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening.

Over de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening bepaalt artikel 4.3.1, §2, eerste lid VCRO onder meer:

“ ...

De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen:

1° het aangevraagde wordt, voor zover noodzakelijk of relevant, beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4;

2° het vergunningverlenende bestuursorgaan houdt bij de beoordeling van het aangevraagde rekening met de in de omgeving bestaande toestand, doch het kan ook beleidsmatig gewenste ontwikkelingen met betrekking tot de aandachtspunten, vermeld in 1°, in rekening brengen;

...

Het behoort tot de wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid van het vergunningverlenende bestuursorgaan om te beoordelen of de aanvraag tot het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning al dan niet verenigbaar is met de eisen van de goede ruimtelijke ordening. De Raad mag zijn beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats van die van de bevoegde overheid stellen. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidsstoezicht is hij enkel bevoegd om na te gaan of het vergunningverlenende bestuursorgaan de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of het van de juiste feitelijke gegevens is uitgegaan, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan in redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen.

Om aan de op hem rustende formele motiveringsplicht te voldoen, moet het vergunningverlenende bestuursorgaan duidelijk de met de goede ruimtelijke ordening verband houdende motieven vermelden die zijn beslissing verantwoorden. Alleen met de in de beslissing formeel verwoorde motieven kan er rekening worden gehouden.

2.

In het enig middel bekritiseert de verzoekende partij het onevenwicht tussen de bestreden beslissing en het nadeel dat zij door die beslissing beweert te ondervinden. De verzoekende partij stelt dat zij met de aanvraag – het plaatsen van een hob-unit als rokersruimte - wil tegemoetkomen aan ‘de veranderde wetgeving omtrent het rookbeleid’ en dat die wetgeving geen ernstig nadeel aan horeca-uitbaters mag toebrengen.

Het behoort tot de wettelijke opdracht van de verwerende partij om de aanvraag van de verzoekende partij in overeenstemming met artikel 4.3.1, §2, eerste lid VCRO aan de eisen van de goede ruimtelijke ordening te toetsen. De onverenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening is een zelfstandige grond tot weigering van de aanvraag. Ter weerlegging van de in de bestreden beslissing gehanteerde motieven moet de verzoekende partij argumenten aanreiken die relevant voor de goede ruimtelijke ordening zijn. Dat de verzoekende partij zich met een wettelijk rookverbod in haar horeca-uitbating geconfronteerd ziet en oordeelt dat zij aan de rokers onder haar cliënteel een voorlopig alternatief moet kunnen bieden, volstaat niet om te stellen dat de verwerende partij onredelijk zou hebben beslist door de aanvraag wegens onverenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening niet te vergunnen, ook al gaat het om een tijdelijke vergunning. Dat in een hob-unit ‘de rokers veilig en overeenkomstig de wettelijke bepalingen (kunnen) roken’, dat ‘het allerm minst ernstig (zou) zijn als de rokers zich steeds naar buiten dienen te begeven om daar te roken’ en ‘niet fair zou zijn tegenover hen’, zijn bedenkingen die vreemd aan de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening zijn en de wettigheid van de motieven van de bestreden beslissing niet kunnen weerleggen.

Ook de financiële en commerciële belangen van de verzoekende partij zijn niet relevant voor de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening. De verwerende partij kan dan ook niet worden verweten dat zij met die belangen geen rekening heeft gehouden bij de beoordeling van de aanvraag. Ten overvloede wordt er opgemerkt dat de verzoekende partij niet verder komt dan de blote bewering dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de beslissing en de financiële nadelen die zij beweert te zullen ondergaan, en dat zij geen enkel concreet stuk of gegeven verschaft waaruit de omvang van het gevreesde inkomstenverlies zou kunnen blijken.

In het enig middel formuleert de verzoekende partij nergens enige inhoudelijke kritiek op de motieven in de bestreden beslissing betreffende de goede ruimtelijke ordening. Zij beperkt zich tot een verwijzing naar de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heusden-Zolder van 7 juni 2010 en de daarin gedane beoordeling dat de hob-unit 'onttrokken is van het zicht en achter de kantine gelegen is' en 'dat het straatbeeld niet wordt aangetast'. Terecht werpt de verwerende partij tegen dat het tot haar wettelijke bevoegdheid behoort om de aanvraag volledig, zowel uit het oogpunt van de wettigheid als uit het oogpunt van de opportuniteit, aan een nieuw onderzoek te onderwerpen. Zoals blijkt uit artikel 4.7.21, § 1 VCRO, doet de verwerende partij op grond van een eigen beoordeling uitspraak over de aanvraag, zonder daarbij door de beslissing van het college van burgemeester en schepenen gebonden te zijn. Door louter naar de in eerste administratieve aanleg genomen beslissing te verwijzen, doet de verzoekende partij niet meer dan een andere opvatting van de goede ruimtelijke ordening tegenover die van de verwerende partij te stellen. Zij toont niet aan de verwerende partij in de bestreden beslissing de goede ruimtelijke ordening kennelijk onredelijk of op grond van foutieve gegevens heeft beoordeeld.

Het middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 15 juli 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, achtste kamer, samengesteld uit:

Geert DE WOLF voorzitter van de achtste kamer,
met bijstand van

Lieselotte JOPPEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier, De voorzitter van de achtste kamer,

Lieselotte JOPPEN

Geert DE WOLF